

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เช้าวันเสาร์ที่ 11 เมษายน 2560..

..ขอเจริญพรคณะศรัทธา เราทุกท่านมีความตั้งใจเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ได้พากันทำคุณงามความดีตามมีตามได้ของตนเอง ก็เรียกว่าเป็นผู้มีความฉลาด ไม่เสียเวลาที่ได้เกิดขึ้นมาทั้งชาติ แล้วไม่ได้ทำความคุณงามความดีอะไรเพิ่มพูนบุญบารมีของตน เพราะเราเกิดมาแล้วเราก็ต้องสร้างคุณงามความดีต่อด้วยตัวของเรานี่เอง ในการทำความคุณงามความดีและทำทานการกุศลรักษาศีลเจริญเมตตาภาวนาก็ดี ก็ต้องอาศัยรูปร่างกายอาศัยจิตใจของผู้ที่ได้รับการแนะนำแนวทางในหลักของพระพุทธศาสนา ว่าเมื่อทำทานการกุศลแล้วก็ให้รักษาศีลด้วย ก็จะมีฐานะสูงขึ้นไปตามลำดับ เพราะฉะนั้นเมื่อเจริญเมตตาภาวนาอบรมฝึกฝนจิตใจให้จิตใจนี้มีความสุข เราก็จะเห็นได้ว่าเมื่ออบรมจิตใจนี้ให้มีความสุขจิตใจดีขึ้นมาแล้ว ก็เห็นได้ง่ายว่าคนเรานี้ถ้าจิตใจดี ก็จะเห็นชัดเจน การพูดที่ดี ทำไม่ถึงพูดดีก็เพราะใจเขาดีนั่นเอง เมื่อในใจเขาดีเขาทำอะไรก็สวยสดงดงาม เรียกว่าสะอาดบริสุทธิ์หมดจด เหมือนคนซักผ้า เมื่อนุ่งผ้าไปแล้วผ้ามันสกปรก เขาก็ซักฟอก ต้องเป็นผู้ที่มีปัญหาหาเครื่องซักฟอกให้มันสะอาดขึ้น ซักครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 3 4 ไปเรื่อยๆ จนมันสะอาดขึ้น ฉันทิดก็ดีจิตใจของคนเราก็เหมือนกัน ต้องหมั่นศึกษาต้องหมั่นปฏิบัติ หมั่นขัดเกลากิเลสให้ละจากบาปความชั่วทั้งหลาย ทางกายวาจาใจนั่นเอง ก็จะทำให้เรานี้จิตใจเข้มแข็งเบิกบาน พระอรหันต์ทั้งหลายที่ท่านได้พ้นทุกข์ไปท่านก็ได้ปฏิบัติเหมือนพวกเรานี้ ก็ให้ทำทานการกุศลก่อน แล้วก็ค่อยรักษาศีลไปตามระดับ ศีลยังไม่ครบก็ให้รักษาไปเรื่อยๆ บางวันก็ขาดบางวันก็ได้ มันก็เป็นอย่างนั้นบางบุคคล บางคนก็ถือได้มันแล้วแต่ระดับ บางคนมีระดับถือศีล 5 ได้ สมบูรณ์ ก็ได้เป็นภุมมะเทวดา บ้างก็ได้ไปเกิดบนสวรรค์ เป็นอากาศเทวดา ศีลสูงขึ้น ไปเรื่อยๆ ศีล 8 ก็ทำให้บุคคลนั้น ได้เกิดในชั้นพรหม ตั้งแต่พรหมชั้นต่ำก็ดี เมื่อลงมาเกิดอีกก็จะเป็นผู้ที่มีเมตตาแก่เพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย เหมือนญาติโยมปู่ย่าตายายที่ดี ผู้หญิงผู้ชายที่ดี ทำไมเมตตาลูกเมตตาหลานต่างจากคนทั่วไป มีการจำแนกแจกทานทำความคุณงามความดี จิตตวิญญาณทั้งหลายที่เขามาคอยรับอนุโมทนา เขามาเห็นว่าเขาเกิดมาทำความคุณงามความดี มาขออนุโมทนาบุญกุศลด้วย

..ฉะนั้นพวกเราที่ได้มาทำบุญอย่างนี้ มาทำความคุณงามความดี วิญญาณทั้งหลายเขาก็จะรู้ว่าเราเป็นผู้ใจบุญเป็นผู้ที่จำแนกแจกทาน เหมือนกับประเทศอินเดีย ประเทศอินเดียมีขอทานมากมาย ก็ได้อาศัยคนที่จำแนกแจกทานตามมีตามได้ของตนเอง ขอทานจึงมาห้อมล้อม ทำไมเมืองอินเดียจึงมีคนขอทาน ก็เพราะทุกคนตั้งแต่เมื่อชาติก่อนไม่ได้ทำความคุณงามความดี เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ จึงตกทุกข์ได้ยากลำบากอยู่ เพราะขาดจากการทำบุญทำทานการกุศล การที่จะสร้างใจความดีให้เกิดขึ้นกับตนก็ไม่ได้ทำ บางคนก็ทำวันน้อยก็มีน้อย บางคนทำปานกลางก็มีปานกลาง บางคนทำมากก็ได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไป ดังนั้นจึงมีคนเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกัน เมืองอินเดียนี้คนที่รวยก็รวยที่สุด สวยก็สวยที่สุด ชีءก็ชีءที่สุด ดีก็ดีที่สุด ชั่วก็ชั่วที่สุด ทำไมมันเป็นอย่าง

นั่น ก็เป็นที่อำนาจของการสร้างความคิดที่ต่างกันนั่นเอง จึงได้เกิดมาอย่างนั้น บางคนทำไม่ถึงได้สวยงาม บางคนถึงได้ชั่วเหว ก็เป็นไปตามอำนาจที่ตนเองได้ทำเอาไว้เรียกว่าอำนาจของกรรม กรรมตกแต่งให้เราเกิดตามอำนาจของกรรม เหตุฉะนั้น พวกเรามีความเชื่อมั่นในกรรมนี้เอง จึงเข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีล ศึกษาในการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมเพิ่มพูนบุญบารมีของตนให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไปเรื่อยๆ ก็จะสามารถเจริญเมตตาภาวนาให้จิตใจนี้สงบเป็นสมาธิหนักแน่นมั่นคงแล้ว ก็จะได้พิจารณาเรื่องธรรมะเรื่องคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นวิปัสสนากรรมฐาน เรื่องการดำเนินพิจารณาเรื่องกิเลส ความโลภความโกรธความหลง เกิดขึ้นอยู่ในจิตใจของเรา เราโลภโลภเพราะอะไร เราโกรธเราเกลียด เพราะอะไร เราหลงเราหลงอะไร ทำไมมันถึงต้องมัวเมาความหลงทำให้เกิดทุกข์ คือเราศึกษา เมื่อรู้แล้วเข้าใจแล้ว ก็ค่อยละค่อยปล่อยค่อยวางไปเรื่อยๆ มันก็จะดีขึ้นเรื่อยๆ จิตใจก็จะแจ่มชื่นเบิกบานขึ้นไปเรื่อยๆ และมีความสุขขึ้นไปเป็นระดับๆ แต่สภาพละชาติขึ้นไปเรื่อยๆ ก็จะสามารถละกิเลสความโลภความโกรธความหลงปลดปล่อยออกจากดวงใจ ให้สิ้นไปเหมือนพระอรหันต์ทั้งหลาย ท่านก็ไปนิพพานที่สุดแห่งกองทุกข์ ถ้าเรายังเกิดอีกมันก็ยังเป็นทุกข์อีก ก็เรียกว่าเรายังชำระยังไม่หมด ก็เหมือนกับเราทำความสะอาดผ้าที่มันเปื้อน เมื่อยังไม่สะอาดพอ ก็ยังต้องซักฟอกต่อไป เกิดมาชาติใดภพใด ก็ทำไปเรื่อยๆ ค่อยทำค่อยเป็นค่อยไป มันก็จะเจริญรุ่งเรืองขึ้นไปเรื่อยๆ มันก็จะฉลาดขึ้นไปเรื่อยๆ

.. เหมือนเขาเรียนทางโลกก็เหมือนกัน ตั้งแต่อนุบาลประถม มัธยม วิทยาลัย มหาวิทยาลัย ให้คนมีวิชาความรู้เพิ่มเติมขึ้นไปเรื่อยๆ จนจบดอกเตอร์ทางโลกเขาเป็นอย่างนั้น แต่ดอกเตอร์ทางโลกยังไม่ได้ละกิเลสความโลภความโกรธความหลง ยังปลดปล่อยออกจากดวงใจยังไม่ได้ เป็นดอกเตอร์ก็ยังมีคอร์ปชั่น มีโกงมีกินมันเป็นอย่างนั้นเรา ก็จะเห็นได้ชัดว่า..เอ..ทำไม มันจึงมีความโกงความคอร์ปชั่นเกิดขึ้นในบ้านเมืองของเรา ก็เพราะยังไม่ได้ศึกษาในเรื่องของกิเลส มันจึงมีความโลภเกิดขึ้นจึงมีคอร์ปชั่นเกิดขึ้นนั่นเอง ความโกรธความเกลียดไม่ได้อะไรสมหวังเป็นของตนเอง ก็เลยโกรธเลยเกลียดเกิดขึ้น ความหลงความไม่เข้าใจ ไม่มีสติปัญญาพิจารณาเรื่องธรรมชาติ เป็นสภาวะธรรม เป็นธรรมที่เกิดขึ้นจากดวงใจของตนเอง เรียกว่าใจที่ฝึกฝนอบรมยังไม่เข้าใจเรื่องทุกข์จริงชัดเจน ก็เลยยังละไม่ได้ ถ้าผู้ใดเห็นอะไรจริง ทำอะไรแล้วรู้ว่าความทุกข์เกิดขึ้นมาจริงแล้วละก็ คนนั้นจะเข้าใจของจริง เมื่อเข้าใจความจริง ก็จะค่อยละค่อยปล่อยค่อยวาง มันละมันปล่อยมันวางไม่ได้ง่าย ๆ ก็ให้ค่อยทำไปเรื่อยๆ การละความโกรธก็เหมือนกัน ทำไมเขาโกรธเขาเกลียด เขาเรียนกันมาจนถึงดอกเตอร์ ยังละกิเลสความโกรธยังไม่ได้นั่นเอง มันหลงอะไร ให้ค้นคว้าหารากเหง้ามูลของความโกรธ ว่ามันมาจากที่ไหน เราจะได้เข้าใจจากใจของพวกเขา ใจนี้มันหลงรักหลงโกรธมันไม่เข้าใจ มันก็เลยหลงเป็นธรรมดา เหตุฉะนั้นท่านถึงเรียกว่าสภาวะธรรม สภาวะของธรรมชาติธรรมดาของ

กิเลส มันมีหน้าตาอย่างนี้ ท่านจึงข่มข่อยกิเลสลงให้สิ้น เหลือเป็น ความโลภ ความโกรธ ความหลง อยู่ในใจ ของตนเอง ก็เรียกว่าข่มมาให้สิ้นที่สุด ถ้ามาขยายความกว้างเราก็มาดูว่าเวลาทำเป็นหนังสือให้อ่าน เช่น พระไตรปิฎกยาวเท่าไร มีอยู่เต็มตู้ 80 เล่ม 45 เล่ม ทำไมมันมีมากมายอย่างนั้นเรื่องของกิเลส กิเลสพันห้า ปัญหา 108 กิเลสพัน 5 นี่คืออะไร ก็คือจิตใจของพวกเราเนี่ย มันพัวพันอยู่กับขั้น 5 เป็นธรรมดา มันยังไม่รู้ แข็งเห็นจริงมันยังละไม่ได้ ปัญหาหรือแยกก็คือ โลกธรรม 8 มีความสุขเกิดขึ้น มีลาภมียศมี สุขสรรเสริญ ก็เลยหลง เมื่อเสียลาภเสียยศถูกนินทา ก็หลงอีก ก็ให้ดูตรงนี้แหละ ว่ากิเลสพันห้าหรือตัว ตัณหาเนี่ยก็มีร้อยแปด ตัว เราจะทำอะไร เราจะแก้ไขมันอย่างไรมันมากมายขนาดนี้ ให้มันปลดปล่อยลงได้

.. เหตุฉะนั้นเมื่อเราเข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว เราจะได้ปฏิบัติให้ถูก ค่อยๆละค่อยๆทำ ค่อยๆปฏิบัติ ค่อยๆแก้ไข เหมือนบุคคลกำลังเดินทางก้าวขาขึ้นไปเรื่อยๆ มันสามารถที่จะเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทางได้ ถ้าบุคคลเร่งเกินไป ดิ่งเกินไป อดข้าวอดน้ำไม่กินข้าวกินน้ำดื่มน้ำไปอย่างนี้ ก็จะทำให้การเดินทางสะดุดล้มลงเจ็บป่วยล้มตายก่อน ครั้นห่อนเกินไป ไม่ก้าวขาสักทีจะไปไหน ยืนอยู่ที่นั่น ไม่ก้าวขาไปไหนสักที มันก็ไปไม่ถึงไหนเหมือนกัน เพราะฉะนั้นพระพุทธองค์จึงทรงสั่งสอนไว้ในมรรค 8 นั้นเอง หนทางเดินก็มีการเดินทางอย่าดิ่งเกินไปอย่าห่อนเกินไป ให้เป็นมัชฌิมาปฏิปทา ให้เดินทางสายกลางจะไปทางไหนก็แล้วแต่ ให้ค่อยก้าวไปเรื่อยๆ เมื่อไปเรื่อยๆมันก็ไปได้ไกลมันก็ไม่เหนื่อยด้วย ฉันทิดีการเจริญเมตตา ภาวนาฝึกฝนอบรมจิตใจของพวกเราเหมือนกัน ก็ให้ค่อยเป็นค่อยไป ค่อยทำไปเรื่อยๆค่อยดีไปเรื่อยๆค่อยฉลาดขึ้นไปเรื่อยๆ ก็จะสามารถขัดเกลากิเลสทีละเล็กละน้อยให้หลุดลอยออกไปเรื่อยๆทำให้ใจสบายเหมือนเราเห็นหลวงปู่หลวงตาต่างๆพ่อแม่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายแม่ท่านเฒ่าแก่แล้วหนังเหี่ยวหนังแห้ง ฟันหลุดฟันหล่อนแก้มตอบ ลูกก็โอยนังก็โอย เพราะมันเฒ่ามันแก่แล้ว ทำไมท่านพูดจาปราศรัย แซ่มชื่นเบิกบาน หน้าตาขี้มขี้มแจ่มใส ฟันก็ไม่มีสักซี่ ทำไมท่านแซ่มชื่นเบิกบาน ก็เพราะใจของท่านมีคุณธรรม มีคุณงามความดี ใจของท่านมีความฉลาด จิตใจของท่านก็เลยมีความสุข แม้สังขารร่างกายของท่านจะเฒ่าจะแก่ก็เป็นเรื่องธรรมดา ท่านรู้ท่านเข้าใจ ท่านก็เลยปลงและปล่อยวาง ใจของท่านก็เลยว่าง เลยสบาย

.. เหตุฉะนั้นเราจะมาทำคุณงามความดีได้ก็ด้วยรูปร่างกายของพวกเรา ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ให้เราทำไปแม้ว่าเฒ่าว่าแก่ก็ให้ทำไปเรื่อยๆ บางพ่ออุ้ยบางแม่อุ้ยก็ขี้มขี้มแจ่มใส จิตใจสบาย ไปวัดไปทำไม ไปวัดจิต วัดใจวัดคุณงามความดีของตน จึงมาวัด มาวัดก็พยายามทำความดีให้ได้ตามกำลังของตน ก็เรียกว่าวัดดูวัดใจของตัวเองเรา พอเราวัดได้ก็เรียกว่า..เออมันดี ได้ฟังเทศน์ฟังธรรมบ้าง ได้สนทนาธรรมบ้าง ได้เห็นเพื่อนเห็นฝูงได้เห็นญาติธรรมของเรา ได้พูดจาปราศรัยได้ทำคุณงามความดี ใจก็มีความสุขกลับไปบ้านก็คิดถึงว่าเราไปวัดเราได้อะไร ใจก็เลยมีความสุข เรียกว่าเป็นอาหารของใจ ใจนี้มีอาหารกินที่ดี ใจที่มีความสุขเรียกว่า

อาหารที่ดี เหตุฉะนั้นศรัทธาญาณิโอมทั้งหลายเมื่อได้พิจารณาแล้ว ขอให้ผู้น้อมนี้ระลึกถึง ธรรมที่ได้
อธิบายนี้ตามกำลังของตน ให้จดจำนำไปปฏิบัติโอปนยิโก น้อมเข้ามาสู่ตน มาพิจารณาที่ตน แล้วก็แก้ไขที่
ตน ผลก็จะได้รับความสุขความเจริญ ตามความปรารถนาของเรา ก็ขอให้ทุกท่านมีจุดประสงค์งาน
ปรารถนาเอาไว้สิ่งใดอธิษฐานเอาไว้ในใจแล้ว ก็ขอให้ได้พบเห็นสิ่งนั้น ตามความมุ่งมาดปรารถนาทุก
ประการเทอญ..ขอเจริญพร..